

Bullangueta clerical-infantil a Alacant

Fracassa la mobilització de la dreta provinciana contra la llengua

«**Q**eremos castellano, a la mierda el valenciano» s'exclamava, tota sincera, la polida i mesocràtica xicalla local, gran i manipulada protagonista de la manifestació contra la llengua dels valencians que tingué lloc el propassat 16 de maig a Alacant.

Dels, a tot estirar, cinc mil manifestants (deu mil ha publicat *La Verdad*; de vuit a quinze mil l'*Información*; diaris provincials, i el segon, els darrers temps, rabiosament provinciana) que la Coordinadora pro-libertad de aprendizaje del valenciano ha tret al carrer, un 80 % eren de la primera edat, quasi tots alumnes de centres privats d'ensenyament. Els restants assistents, segons pròpies declaracions, eren militants d'AP, membres de Solidaridad Española i de l'Asociación Cultural de Afirmación Española; no hi faltà alguna mamà i bastant *terceraedat*.

I, sobretot, hi havia una conspícua representació de capellans i monges, professors de col·legis religiosos, que, a primera ullada, donava a la marxa un aire d'excursió campestre que tombava de tos. Esperaves que, d'un moment a un altre, les criatures començaren a refilar aquella agraiada cançó que fa: «Tenemos unos maestros que valen un millón, nos llevan de paseo, nos sacan de excursión...»

Lluny d'aquestes expansions lírico-silvestres, però, colles nombroses

R. PUIG

Valencià, voluntari, i el castellà, ¿també?

/ F. Cutillas

d'exaltats jovenets cridaven consignes del mateix estil i calibre de la citada en encetar aquesta informació. Reproduint-ne alguna més, tot s'entendrà millor: «Somos españoles, no valencianos», «España una, y no cincuenta y una», «A la mierda el valenciano, me mola el castellano», «Valencia, Valencia, da pol culo», «Valencia, se acaba la paciencia». I entonaven càntics de ritme futbolero amb aquestes lletres «Ala bi, Ala ba, el valenciano no vale na», «Castellano, castellano, oe, oe, oe» (bis). En el ram de les pancartes, escarransit, caldrà destacar aquella que deia «Nuestros hijos sordos sólo pueden aprender un idioma», firmada

per l'Asociación de Padres de Sordos, Don Jaime de Borbón, o aquella altra que, unipersonal i lacònica, assegurava «Es una vergüenza». En efecte.

Aplegada sota el tema oficial «Valenciano, voluntario», aquestes mostres reportades (ben entès: absolutament majoritàries), delaten, si calia, quin era l'esperit i el clima de la convocatòria. La fórmula navega entre el sarcasme i la demagògia.

¿Però podria ser d'una altra manea, atenent els convocants? Deixant de banda els partits ja esmentats —el bo i millor del franquisme sociològic—, la curiosa Coordinadora és conformada per l'Asociación Provincial de Centros

de Enseñanza Privados, la Federación Provincial Asociaciones Padres Alumnos Enseñanza Privada, i els sindicats FESITE-USO, ANPED d'EGB i CSIF.

L'Asociación de Centros, organització provincial de la patronal de l'ensenyament privat, quasi exclusivament col·legis religiosos, és presidida per José Maria Rius Talens, català d'origen, sacerdot i director dels maristes, molt probable membre de l'Opus, personatge tartufesc i hàbil, sens dubte dissenyador i impulsor clau de l'estratègia de tensió lingüística, que pretén utilitzar a tall de pressió en les negociacions com a empresari amb la Generalitat i

DIPLOMA
AL MÉRIT
IMMOBILIARI
I
URBANÍSTIC
1982

VIVENDES
PLATJA

VIVENDES
ADOSSADES

VIVENDES
DE PROTECCIO
OFICIAL

COMERCIALS
AL PASSEIG
MARITIM

CASES
UNIFAMILIARS

AMARRADORS

PLA PARCIAL APROVAT PER O. M. 21-1-76

**PORT
SAPLAYA**

Demaneu-ne informació en els telèfons 3713611, 3323402/3/4
o bé en l'autopista València-Barcelona, Km 4'5.

(EIXIDA 2). Dissabtes, diumenges i festius inclosos.

l'estat. Ara, després d'aquest fiasco, ho té pitjor. Hi tornarà, però.

La Federació de Padres és controlada pels populars, de proverbial hostilitat cap a l'idioma i sempre temptats per l'embolic que fa fort de vol gallinaci i electoralista. Els sindicats són tan grocs, que semblen tenir l'aliacrà, i pugnen per redimir-se'n a través d'un lerroixisme descarnat que fa feredat. Un panorma saladet.

D'escàs rendiment corporatiu, no obstant això.

Aquest primer assalt en els carrers d'Alacant contra la llengua d'aquest país s'ha saldat amb un fracàs estrepitos: congregar un parvulari escarotat, quan s'ha convocat pomposament tota la província, no deixa lloc al dubte. Tot i això, el símptoma és preocupant, per morbós. Caldrà ser cívicament enèrgic i delicat en l'eradicació.

Seguir atacant amb la no-obligatorietat la molt respectuosa, amb el castellà, Llei d'Alacant, és un plus de voluntat extermini-

Comunicat contrari a la manifestació

Partits, sindicats, organitzacions cíviques i culturals, càrrecs democràtics que han signat comunicats de rebuig contra el contingut d'aquesta manifestació: Alcaldes de Xixona, el Campello, Muro, els Poblets; regidors independents de Xixona, Calp, la Nucia. Tots els regidors d'UPV de les comarques del sud, inclosa la Safor (25). Federació d'Ensenyament de CCOO del País Valencià, CNT, STEPV, FETE-UGT, ACPV. Claustres o professors d'institut d'Altea, Alacant, Dénia, Sant Joan, Oliva. Departament de Lingüística Valenciana de la Universitat d'Alacant. Col·lectius d'ensenyants i alumnes de la Vila Joiosa, la Marina Alta, Oliva i Alacant. Ateneus, associacions culturals locals, etc. L'agrupació d'Altea del PSPV-PSOE i la UPV de país, entre d'altres.

L'odi patològic contra aquesta llengua en què escric, no cura, referma, les afliccions hepàtiques de sindicats tan característics. Alianza Popular, per si no en tinguéis prou amb la seua deteriorada imatge, va del bracet de Solidaridad Espanola, rumb a un reiterat rebolc electoral. I mossén Rius Talens, si insisteix a combinar els oficis d'incendiari i bomber, pot acabar sent pasturatge de les flames. Alerta, reverend.

nadora del valencià decididament sanguinari. Però allò que, si cap, encara resulta més greu és que: «significa crear una dinàmica d'enfrontaments entre ciutadans, una desgregació social típicament feixista...», segons es pot llegir en un document de repulsa contra aquesta manifestació fet públic per tot un seguit de col·lectius cívics i polítics, i segons com demostra el lamentable desenrotllament de la mobilització.